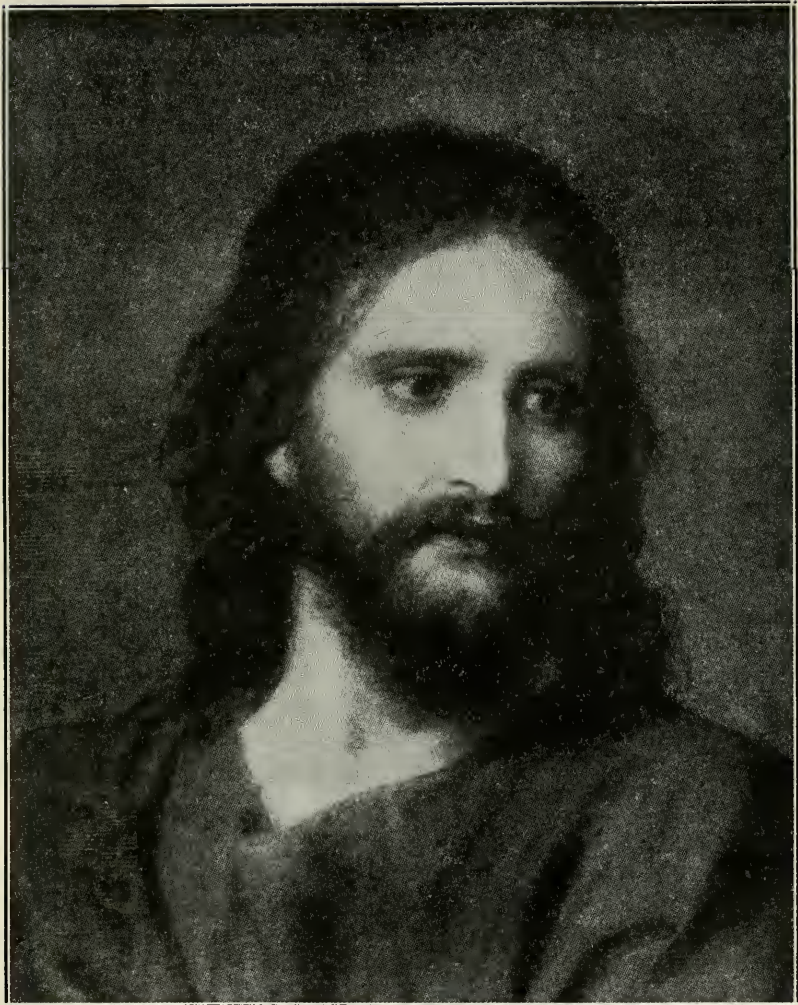

De Ster

De Christus

„Maar zoo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar.”

(Zie blz. 375)

15 December 1937

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

42e Jaargang

—

No. 24

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden,
f0.90 per half jaar en f1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

»Jezus dan sprak wederom tot hen-
lieden, zeggende: Ik ben het licht der
wereld; die Mij volgt, zal in de dui-
ternis niet wandelen, maar zal het licht
des levens hebben.«

Johannes 8:12.

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

JOSEPH P. LAMBERT

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

INHOUD

Blz.

DE VREDEVORST

Door Oud. Nephi Jensen 375

DE GROOTHEID VAN JOSEPH SMITH

Door John Henry Evans 378

VAN DE REDACTIE:

KERSTGEDACHTEN

Door Richard R. Lyman en Amy Brown Lyman 380

HET BESTE KERSTGESCHENK

Door Eleanor B. Thomas 382

JEZUS DE CHRISTUS

door James E. Talmage 384

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING 388

BIJ DE VOORPAGINA 383

DE VREDEVORST.

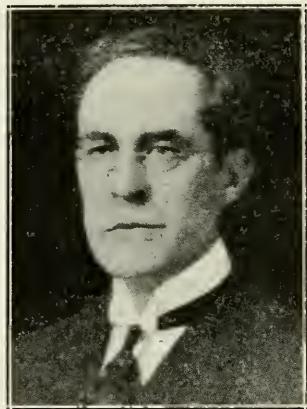
Door Oud. NEPHI JENSEN.

De grootste Ziel, Die ooit op deze globe kwam, zag het eerste levenslicht te midden van nederig vee. Zijn leven in zijn goddelijke volmaaktheid was zoo geheel en al verschillend van de menschelijke opvattingen, dat men Hem er van beschuldigde „zichzelf” niet te zijn. Hij stierf als een vervloekte moordenaar tusschen twee schuldige dieven. Deze ware korte inhoud van Zijn leven is de droevigste gebeurtenis van het menschelijk geslacht.

Het is in het geheel niet vreemd, dat de trotsche en hooghartige wereld in Jezus niets te bewonderen zag. De Meester zeide, dat het voor een rijke moeilijk was, den hemel der geestelijke vreugden binnen te gaan. De mensch zegt, dat het voor een arme onmogelijk is, des menschen hemel van lichamelijke gemakken binnen te treden. De Meester zeide: „Zalig zijn de armen van geest”. De mensch zegt, zalig zijn de verzadigden, die niet door het innerlijk verlangen naar geestelijke kalmte worden verstoord. De Meester zeide: „Zalig zijn, die treuren”. De mensch zegt, zalig zijn de luchthartigen, die zich niet door de zorgen en moeiten der wereld laten terneer slaan. De Meester zeide: „Zalig zijn de zachtmoedigen”. De mensch zegt, zalig zijn de hoovaardigen, want hunner is de nuttelooze heerlijkheid dezer wereld. De Meester zeide: „Zalig zijn zij, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid”. De mensch zegt, zalig zijn de sluwen en listigen. De Meester zeide: „Zalig zijn de vreedzamen”. De mensch zegt, zalig zijn zij, die anderen kunnen dwingen, vreedzaam te zijn. De Meester zeide: „Hebt uwe vijanden lief”. De mensch zegt, haat uwe vijanden en heft de wapenen tegen hen op, ten einde hen te verwoesten. De Meester zeide: „Hij is de grootste, die aller dienaar is”. De mensch zegt, hij is de grootste, die anderen kan dwingen, hem het meest onderdanig te zijn. De volheid van geven is des Meesters voorwaarde voor succes. De volheid van krijgen is

des menschen begrip van succes. De Meester achtte Zijn vreugdevolle zielerust beneden Zijn zwaar juk van dienstbetoon. De mensch zoekt naar gemak en tracht te ontkomen aan de hevige worstelingen en zorgen des levens.

Is het dan te verwonderen, dat de Leeraar eener philosophie, zoo geheel in tegenstelling met des menschen grove zinnelijke en materialistische opvattingen des levens, beschouwd wordt als zichzelf niet te zijn of onevenwichtig? Men vraagt zich af, hoe Hij zou worden ontvangen, indien Hij vermoed tot deze met hebzucht geslagen, door haat verwrongen wereld zou terugkeeren,

Nephi Jensen

waarin millioenen ondanks bedervenden overvloed verhongeren; Hij wederom Zijn Evangelie van zachtmoedigheid, liefde, milddadigheid, reinheid, zelfverloochening, toewijgend dienstbetoon, menschelijke verhooging en verheerlijking van God zou prediken.

Zijn levenswijze was juist zoo geheel in tegenstelling met de menschelijke opvattingen als Zijn vreemde levensphilosophie. Mogelijk werden nimmer woorden geuit, welke zoo zeer het unieke karakter van den

Christus beschreven als de zoo vaak herhaalde en bekende benaming: „De zachtmoedige en nederige Jezus.“ Hij was zoo zachtmoedig van geest en bijzonder nederig in Zijn smaken, verlangens en levenswijze. Zijn nederigheid was de moeder der verrukkende liefdadigheden en schitterende deugden, welke tezamen Zijn karakter de kronende glorie dezer leege trotsche wereld maakten.

Wij krijgen eenigszins een inzicht in Zijn ongeëvenaarde nederigheid uit Zijn gesprek met den rijken jongeling, die naar Hem toekwam en inlichtingen vroeg omtrent het hoogste doel van het leven. Deze jonge zoeker naar waarheid trad op den Heiland toe met de Hem complimenteerende begroeting: „Goede Meester“. Jezus wees onmiddellijk de hulde van de hand en antwoordde nederig: „Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Een, namelijk God.“

In de diepte van den geest van nederigheid vond Jezus Zijn onverstoorbare geestelijke kalmte en intensen en voortdurenden geestesvrede. Zijn goddelijke natuur was zoo diep en intens, dat Hij zeer wel wist, dat waanzinnige ijdelheid, koortsachtige verlangens, verwarrende wedijver en dwaze zelfzuchtigheid de bron vormen van alle ziele smart en geestes-ellende. Het was Zijn volmaakt begrip van deze groote waarheid, welke Hem inspireerde tot Zijn krachtigen uitroep: „Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen“.

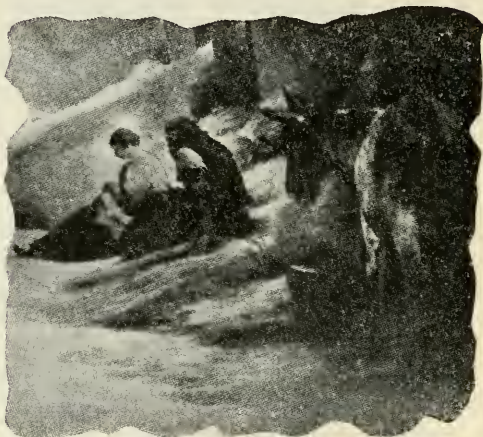
Zijn zichzelf op den achtergrond stellende nederigheid en ware oprechtheid gaven Hem een moreelen moed, welks getrouwheid aan waarheid en recht slechts eenmaal op deze aarde werd gezien.

Deze moed kwam ten volle tot uiting, toen Hij de door hebzucht beheerschte geldwisselaars vanuit den tempel verdreef. Stil kon Hij luisteren naar leugenachtige valsche beschuldigders. Hij kon zichzelf laten bespuwen zonder Zijn wonderlijke kalmte te verliezen. Hij kon met medelijden op de gevallen vrouw nederzien en tot den dief aan het kruis sprak Hij woorden van troost.

Hij kon het woedend gejoel van zijn kruisigers aanhooren en God vragen, hun vergiffenis te schenken. Doch toen Hij zag, hoe hebzuchtige uitbuiters der menschlievendheid met hun schandelijke koopmanschap den tempel van den God van liefde ontheiligden, kende Zijn goddelijke verontwaardiging geen grenzen.

In Zijn heftigen toorn klaagde Hij stoutmoedig de ergste zonde van iedere eeuw aan — het wettig uitbuiten der hulpeloozen en Hij dreef de grofste ontheiligers vanuit God's huis.

Die dag getuigde van de moedigste daad van den Zoon van God. De dorpsche prins van Galilea nam het openlijk en vurig op voor de beroofden tegen hun eerbiedwaardige plundersaars en verdedigde de majesteit van God's rechtvaardigheid. Zijn onverschrokken houding van dien dag in het belang van heiligheid en rechtvaardigheid verhaastte den storm van wraakgierige woede, welke in al zijn dolle hevigheid op Golgotha's donkere hoogten losbrak.

De Kribbe in Bethlehem

„De grootste ziel zag het eerste levenslicht in een kribbe“.

Hij bezat den wonderlijken moed, welke zelfs partij kon kiezen voor de verachte uitgestootenen en zulks te midden der huichelachtige bespottingen en smaad van personen van aanzien. De maaltijd ten huize

van den rijken Farizeër Simon in Bethanië had het indrukwekkendste voorval in de geschiedenis ten gevolge: de verdediging van een verachte moraal, aangevallen door cynischen trots.

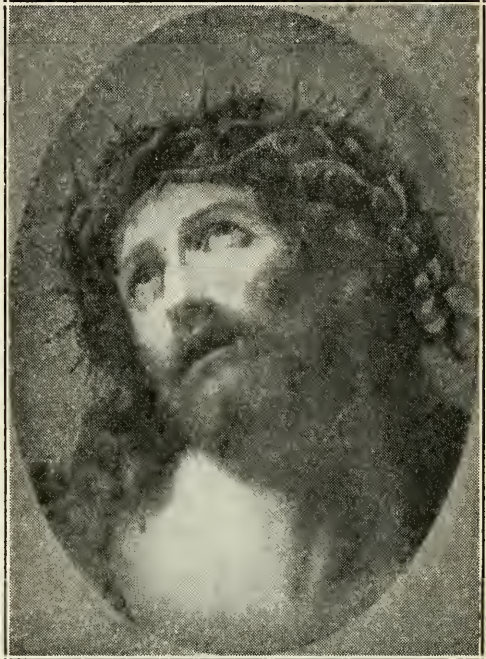
Denkt u zich dit in. De vriendelijke Jezus, de eenige ware Koning, Dien deze wereld ooit heeft gekend, betrad de paleisachtige woning van Simon, zonder dat Hem water voor Zijn voeten werd aangeboden, hetgeen de beleefdheid van die tijden toch vereischte. Hem werd de verstverwijderde plaats aan tafel aangeboden. En de koude, heerszuchtige Simon zette zich, in schitterend gewaad gekleed, aan het hoofd van de tafel. Zoo is het immer in de ijdele wereld geweest.

God hield dien dag over de Zijnen de wacht. Een vrouw, „die een zondares was”, kwam schuchter de eetzaal binnen en met grooten eerbied voor den Zoon van God begon zij met haar tranen Zijn voeten te wasschen en droogde ze met het haar van haar hoofd af. Haar intense onomwonden aanbidding bedierf den rijken maaltijd van Simon. Hij was verbolgen. In zijn verontwaardiging mompelde hij in zichzelf: „Indien deze man een profeet was, zou Hij weten wie en welke soort vrouw het is, die Hem heeft aangeraakt, want zij is een zondares”.

Het was de grootste toetssteen voor Zijn moed. Simon had op handige wijze Jezus in een positie geplaatst, waarin Hij genoodzaakt was, het of voor de schitterende aanzienlijkheid of voor een verachte uitgestootene op te nemen. De Meester weerstond op meesterlijke wijze de proef. Hij schaarde zich dapper aan de zijde van de bekeerde verworpene en stelde het fronsen en de hatelijke opmerkingen van de trotsche, respectabele Farizeën, die met zelfgerechtigde afschuw op de zondige vrouw neerzagen, in het ongelijk. Met Zijn onvergelykelijke parabel van de twee schuldenaars dwong hij den trotschen Simon toe te geven, dat hij, wien het meest vergeven wordt, ook het meest zal liefhebben. Toen berispte hij op krachtige wijze den voornamen gastheer om zijn groote nalatigheid der beleefdheidsvormen, door Hem geen water te

geven voor het verfrisschen van Zijn voeten, en geen zalf voor Zijn hoofd. En daarna wendde Hij zich tot de beschroomde vrouw met een grooten en liefdevollen zegen: „Uw zonden zijn u vergeven. Ga in vrede”.

Dit was de moedigste daad van de dapperste Ziel, Die deze wereld

De Doornenkroon
„Hij stierf als een God”

ooit heeft gekend. Ja, dit was goddelijke beleefdheid.

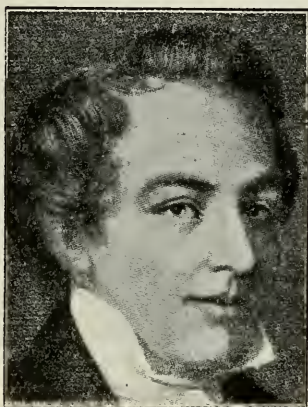
Zijn moed ter verdediging van het eeuwige recht ten aanzien van meedooogenlooze oppositie werd zelfs overtroffen door Zijn kronende deugd — Zijn onsterfelijke liefde voor de misleide en dwalende kinderen van God. Ten einde de wereld een volmaakte uiting dezer oneindige liefde te geven, ging Hij door Gethsemané's bloedzweetenden smart en strijd. Hij stond voor den machtigen Pilatus en hoorde zonder een trilling of klacht de keizerlijke uitspraak tot den dood aan, welks afkondiging gepaard ging met het waanzinnig geraas van woedende menschenlijke

(Zie blz. 386).

DE GROOTHEID VAN JOSEPH SMITH

Door JOHN HENRY EVANS

Zeer groote mannen zijn mannen van ideeën. In den langen wedloop is het niet de emotie, welke de wereld regeert, want emotie duurt slechts kort en is over het algemeen niet scheppend; ze is zelfs geen persoonlijk karakter, aangezien deze slechts werkt, terwijl een mensch in leven is; doch de kracht, welke ten laatste vorm en richting geeft en de dingen voortzet zijn ideeën, gedachten. In de mate, waarin Jezus van invloed is geweest op de geschiedenis sinds Zijn tijd, werd dit hoofdzakelijk bewerkstelligd door Zijn leerlingen. Aangezien echter

Joseph Smith

„Men is beveiligd door kennis.”

ideeën en gedachten noodzakelijkerwijze door den geest van den een of anderen persoon individueel tot een elk van ons komen, ligt de ware grootheid van een man in het aantal en de belangrijkheid zijner ideeën, de kracht, waarmede hij ze aangrijpt, de duidelijkheid en het vuur, waarmede hij ze uitdrukt en zijn toepassing er van op zijn eigen leven en dat van anderen.

Wanneer nu Joseph Smith zijn plaatsje in de rij der beroemdheden inneemt, hetgeen hij zekerlijk te eeniger tijd zal doen, zal hij dat hoofdzakelijk doen als een man van

ideeën. Want het valt te betwijfelen, of iemand vóór hem (Jezus natuurlijk uitgenomen) een zoo volmaakte en volledige levenswijze heeft weergegeven als de Mormoonsche profeet.

Het eerst van alles gaf hij lengte, waardigheid en belangrijkheid aan den menschelijken geest, met een vrij uitwerken van zijn wil en doeleinde, zooals behalve in het Nieuwe Testament in de christelijke literatuur niet is te vinden en zelfs in het Nieuwe Testament wordt dit alles niet zoo duidelijk en definitief weergegeven. Deze bewering zal nauwelijks worden tegengesproken door hen, die bekend zijn met de leeringen van den profeet en die van de christelijke kerk sinds den dood der apostelen. Volgens het gezichtspunt van Joseph Smith is de mensch even oud als God en de elementen; hij leefde in den geest vóór hij een belichaamde ziel werd; hij zal altijd bestaan, ten laatste onsterfelijk zijn en hijzelf zal de toepassing van kennis in dit leven en de dagelijksche leiding van den Heiligen Geest worden als God. Honderd jaar voor Bergen's opzienbarende verklaring leerde de profeet daadwerkelijk, dat zijn heelal een mechanisme is voor het maken van goden.

Ten tweede bracht Joseph Smith een snellen ommekeer in het geheele plan der christelijke zaligheid, zooals dit in de middeleeuwen was ontwikkeld. Inderdaad was in zijn tijd typisch de daad van den filosoof, die in een put liep, terwijl hij naar een ster staarde. In feite zou de profeet er geen bezwaar tegen maken, wanneer men de planeten waarnam, doch hij zou zekerlijk leiding geven aan de voeten desgenen, die deze waarneming deed. Dit lichaam van vleesch en bloed, dacht hij, is verre van een handicap voor den geest, zooals door de vromen zelfs van zijn dagen werd geleerd, doch in waarheid een instrument voor de menschelijke intelligentie en als zodanig dient het zoo ontwikkeld te worden, dat het zoo volmaakt mogelijk de menschelijke persoonlijkheid

tot uiting zal doen komen. Doch de stichter van het Mormonisme ging zelfs verder.

Door een beraamde burgerlijke en economische orde hoopte hij het voor iedereen mogelijk te maken, in verzekerdheid en geluk te leven. Een stad, welke het aantal van twintig duizend inwoners niet mag te boven gaan, met voldoende grond, om de eigenaars er van in staat te stellen, hun eigen groenten en fruit te verbouwen voor eigen gebruik en met daarbuiten gelegen voldoende bouwland voor granen, suikerbieten en hooi, zou zooals de profeet geloofde, de ontwikkeling van armoede, misdaad, ondeugd en ontaarding tegen gaan tot op een hoogte, welke onder de oude orde, waarbij de industrie gecentraliseerd is, onbereikbaar is. En een economische orde, waarin het persoonlijk-winstmotief zou worden vervangen door het algemeen

OP 23 DECEMBER zal het 132 jaar geleden zijn, sinds Joseph Smith in een nederige woning in Vermont in de Ver. Staten werd geboren. Als een jeugdige boerenarbeider legde hij de opzienbarende en oogenschijnlijk ongerijmde verklaring af, dat zijn naam voor goed en kwaad over de gansche wereld bekend zou worden. Heden lezen zijn volgelingen, terwijl zij zijn naam eeren, in de gebeurtenissen van de laatste eeuw een vervulling van die profetie. Want zijn naam is in elk beschaafd land der wereld doorgedrongen en heden wordt het Evangelie, hetwelk hij herstelde, met meer kracht verkondigd dan ooit tevoren.

In dit artikel geeft John Henry Evans, schrijver van vele boeken over het Mormonisme, een inzicht in het dynamisch karakter van Joseph Smith en de grootheid, welke zijn naam door de gansche wereldsgeschiedenis zal doen gaan.

welzijn-motief zou, zoo geloofde hij verder, een ieder mensch een arbeidskring naar zijn zin verzekeren, waarbij hij genoeg zou kunnen verdienen om voor zichzelf en de van hem afhankelijkten te zorgen en tezelfder tijd de gedachten van den arbeider voor altoos bevrijden van de hem kwellende vrees, eenmaal door werkloosheid, ziekte of ouderdom hulpbehoevend te worden. Aldus legde Joseph Smith den nadruk op het Hier en Nu, inplaats van het Hiernamaals, zooals de godsdienst van zijn tijd.

Doch de Mormoonsche profeet zag reeds spoedig den ongerijmden en

onschriftuurlijken aard der moderne christelijke theorie omtrent de zaligheid — dat de menschen louter door *ritueel* „zalig” worden, zooals een deel van het christendom geloofde, of alleen door *genade*, zooals door weer een ander deel geleerd; hij gaf daarvoor in de plaats een idee, hetwelk meer in overeenstemming is met het leven, zooals wij het kennen en eveneens met een juist begrip van de Schriften, n.l. dat de menschen door *kennis* zullen zalig worden. De toekomst, zoo leerde hij, is een voortzetting van het heden juist zooals het heden een ononderbroken voortzetting is van het verleden. Vanuit de eeuwigheid, welke was vóór den tijd, welke thans is, naar de eeuwigheid, welke zal komen — zoo snelt de ononderbroken stroom van het menschelijk ik; en zijn groei, de stuwkracht er van tot volmaking van het karakter, hangt niet af van nukken en grillen, doch van zijn waarneming der universele wet. Bovendien zal in die toekomstige wereld elke persoon zijn eigen plaats en omgeving vinden; deze zullen worden toegekend naar zijn huidige waarde en verleden gedrag; en hij zal arbeid vinden in overeenstemming met zijn intelligentie en waardigheid als menschelijk wezen, inplaats van zijn muzikale bekwaamheid, om een grooten Egoïst te prijzen.

Aldus is het Mormonisme, zooals Joseph Smith het begreep, een volledig levensplan. Het is geen belijdenis, geen secte, niet slechts een kerk, noch zelfs een godsdienst, doch een gemeenschap. Evenmin neemt het eenig element of eenige kracht of dwang in overweging. Dat is niet de wijze van groeien. De profeet zeide: Ik onderwijs mijn volgelingen juiste beginselen en zij regeeren zichzelf.

Van het standpunt der menschen gezien, dat Joseph Smith in staat was, zoo duidelijk en vastberaden een groot aantal diep fundamenteele ideeën te geven, is dit het algeheele bewijs, hetwelk wij voor de grootheid van dit verstand behoeven. In klaarheid, plaats, doorzicht en vastheid was zijn geest uitnemend. Het is op dezen grond, dat Joseph Smith voortdurend in de achtung der menscheid zal toenemen.

15 DECEMBER 1937

VAN DE REDACTIE

KERSTGEDACHTEN

In dezen tijd van het jaar gaan onze gedachten natuurlijk uit naarden Heiland der menschheid, naar Zijn geboorte, Zijn leven, Zijn leeringen en Zijn liefdevolle opoffering. En in ons hart, indien het daarvoor ontvankelijk is, zal de geest van het Kerstfeest komen, de geest van liefde, onzelfzuchtigheid en vrede, welke de ware geest is van Jezus Christus, zooals in Zijn zending hier op aarde uitgedrukt.

De geschiedenis van Zijn geboorte wordt nimmer oud. De menschen worden het nimmer moe, ze te hooren, zooals met de bekende woorden in de Heilige Schrift weergegeven.

Tot de nederige herders kwam de blijde boodschap dat de Heiland geboren was, het eerst. Het heilig verslag zegt:

President Lyman

„En er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld en hielden de nachtwacht over hun kudde. En ziet, een engel des Heeren stond bij hen en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen

en zij vreesden met grooten vreeze. En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal. Namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.

En dit zal u het teeken zijn: ge zult het kindeken vinden, in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelschen heirlegers, prijzende God en zeggende: Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen”.

(Lukas 2:8-14).

Deze blijde boodschap van groote vreugde, welke het eerst aan de nederige schaapherders werd gebracht, moest worden uitgebracht en wordt nog overal aan alle menschen verkondigd. De gebeurtenis was merkwaardig. Een engel des Heeren verscheen met een menigte des hemelschen heirlegers en zij zongen dat lied, volmaakt en heerlijk, het lied, dat toen noodig was, waaraan thans nog behoefte is: „Vrede op aarde!”

Zoo begon met groote glorie en tevens in ongekende nederigheid het leven op aarde van den Zoon van God.

Naar den leeftijd van 12 jaar zag Jezus, evenals de meeste andere jongens met verlangen uit, want in Zijn ziel ontwaakte het verlangen, zich bij de mannen te kunnen voegen.

Op dien leeftijd bleef Hij in Jeruzalem achter. Toen Joseph en Zijn moeder Hem reeds drie dagen hadden gemist, „vonden zij Hem in den tempel, zittende in het midden der leeraren, hen hoorende en hen ondervragende. En allen, die Hem hoorden, ontzettekden zich over Zijn verstand en antwoorden.

Zijn moeder zeide tot Hem: „Kind, waarom hebt Gij ons zoo gedaan?

zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht. En Hij zeide tot hen: Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?" (Lukas 2: 41-49).

De bediening van den Meester begon met Zijn doop. In Zijn bergrede en in Zijn andere leeringen vestigde Jezus een levenswijze, welke al de kinderen der menschen tot volmaking kan leiden — indien zij ze willen naleven.

In Zijn leeringen drong Hij tot de diepte der geestelijkheid door en verklaarde Zijn discipelen de grond-beginselen van vreugde, karakter en moreele kracht. Hij verklaarde die zuivere eigenschappen, welke alle menschen dienen te kenmerken, die in broederlijke liefde leven, de hoogste voldoening van geluk genieten en den machtigsten invloed ten goede uitoefenen.

Merk wel op de grootheid, de kracht en de schoonheid in het volgende, hetwelk slechts een zeer klein gedeelte van Zijn leeringen en uitspraken uitmaakt:

„Vraagt, en u zal gegeven worden;
Zoekt en gij zult vinden;
Klopt en u zal opengedaan worden;

Want hij die vraagt, ontvangt;
En hij die zoekt, vindt;
En hij die klopt, zal opengedaan
[worden].

„Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want dezulken is het koninkrijk der hemelen”.

„Gaaf uit in de geheele wereld en predikt dit Evangelie aan iedere creatuur. Die gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden”.

„Niet een iegelijk, die tot Mij zegt „Heere, Heere”, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is”.

„Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”.

„Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop al wat gij hebt, en geef het den armen en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij”.

Zijn leeringen en methoden sluiten

geen dwang in. Zijn plan is er een van liefde, overtuiging, eigen keuze en vrijen wil.

Waarlijk, Zijn Evangelie en boodschap zijn verdraaid en overeenkomstig de oude profetieën van de aarde weggenomen. Doch in deze laatste dagen zijn al Zijn Evangelie-waarheden in hun volheid en gezag door den profeet Joseph Smith her-

Zuster Lyman

steld. Het verschijnen van den Vader en den Zoon was de aanvang van het vestigen van dat koninkrijk, waarvan Daniël zeide, dat de God des hemels Zich in deze laatste dagen een koninkrijk zou verwekken, een koninkrijk, dat nimmermeer zou worden verstoord, dat aan geen ander volk zou worden overgelaten en „dat in alle eeuwigheid zou bestaan”. (Dan. 2: 44).

Hier in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen is het hecht en voor eeuwig gevestigd.

Toen Johannes, die in de gevangenis was, berichten vernam omtrent de werken van Christus, zond hij twee zijner discipelen om te vragen: „Zijt gij degene, die komen zou, of verwachten wij eenen anderen?”

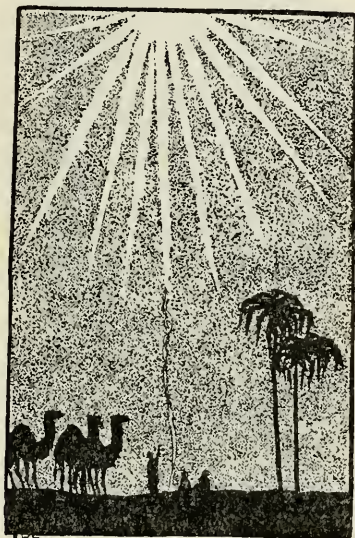
Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaaf heen en boodschapt Johannes weder, hetgeen gij hoort en ziet. De blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de

(Zie blz. 387).

HET BESTE KERSTGESCHENK

Door Eleanor B. Thomas

HET WAS Kerstavond, maar volgens Catharine Martin had het juist zoo goed een andere avond kunnen zijn. Een leelijke hoest als gevolg van een aanval van influenza had haar naar het zuiden gebracht, op de boerderij van haar moeders broer, ten einde daar te herstellen. De droge, versterkende woestijnlucht en de zonneschijn verrichten wonderen, maar dien avond had ze heimwee. Ze verlangde naar de gelukkige

De Ster van het Oosten

Het verhaal zal nimmer oud worden.

uurtjes, die de feestdagen in haar Canadeesch tehuis haar bezorgden.

Ze stond over de zandwoestijn te staren met haar struikgewas en cacteeën en dacht aan de met sneeuw bedekte heuvels en vlakten, bevroren stroomen en meren, hetgeen vroolijk sleerijden beteekende en heerlijk voortglijden op glimmende schaatsen.

Haar oom Daan schrok toen hij den hoek van het huis omkwam en haar in snikken zag uitbarsten terwijl zij zich bedroefd op de stoep liet neervallen.

„Maar, lieveling, wat scheelt er aan?” vroeg hij, terwijl hij zijn arm om het schreiende meisje sloeg en haar onhandig medelijdend op den schouder klopte.

„Oh, het is Kerstmis en ik wil naar huis”, klonk Catharine’s gesmoord antwoord.

„Jij denkt zeker, dat er hier op de woestijn geen Kerstmis gevierd wordt”, vroeg hij.

Catharine knikte nadrukkelijk van ja. „Kan er niets van merken, dat het Kerstmis is en er niet in het minst iets van ruiken. Thuis ruikt alles naar Kerstmis. Moeder maakte altijd taart en pudding en een heerlijke kalkoen klaar met allerlei dingen, die zoo heerlijk roken. Vader tuigde den Kerstboom op en hing Kerstkransen op, die allemaal zoo heerlijk geurden. Wilma en Ted maakten popcorn en ander lekkers en oh,” jammerde ze, „ik kan het niet verdragen, dat ik hier zelfs niets van Kerstfeest ruik!”

„Nu ja”, zeide Oom Daan langzaam, terwijl zijn oogen schitterden, „maar je Tante Emma kan wat goed koken en het zou me niets verwonderen, als ze een diner zou kunnen klaarmaken, dat naar Kerstfeest ruikt, als dat alles is, wat de Kerstman je moet brengen.”

„Ja, nu maak u er maar een grapje mee”, snikte Catharine, haar tranen afdrogend.

„Zuivere ernst, lievert. Ik weet wel, hoe je je voelt.” Toen vroeg hij: „Ben je nog in de bijwoning geweest?”

„Sinds eergisteren niet meer”, antwoordde Catherine.

„Er wordt daar wel wat klaarge-speeld”, fluisterde oom. „Heb er zoo’n idee van, dat de jongens den Kerstman een beetje aan ’t helpen zijn geweest. ’t Zou me niets verbazen, als daar iets stevigens werd klaargemaakt dan alleen maar Kerstgeurtjes”.

Catherine stond op hetzelfde oogenblik opgewonden op. „Oh, laat ons eens gauw gaan zien, wat ze aan ’t doen zijn”, en ze wilde de

stoep afrennen, maar haar oom greep haar bij haar arm.

„Niet zoo haastig, jongedame. Jij blijft hier met mij zitten praten, totdat ze ons roepen. Wij moeten hun plannen niet in de war sturen”.

Terwijl ze daar zaten, daalde de zachte Arizona-avond en een schitterende ster zond haar licht naar de aarde. In de verte fonkelden de lichtjes van een kleine stad.

Plotseling klonk vanuit de bijwoning het geluid van een radio. Verderop hoorde men een groepje zangers zingen:

„O, lieflijk nederig Bethlehem
Hoe doet g' ons hart verblijden!”

„Oom Daan”, fluisterde Catherine, „geeft dit alles ons geen beeld van dat kleine stadje Bethlehem?” Ze maakte een beweging, welke de ster, de lichtjes en de stille woestijn omsloot.

„Dat is zoo, kind”, antwoordde haar oom, „en zie je ginds die schaduwen glijden, ze lijken wel schaapherders, die hun kudden verlaten om de ster naar de kribbe in de herberg te volgen”.

„Ik zie ze”, zeide Catherine, „en daar komen de drie wijzen aan, die hun gaven van goud, wierook en mirre komen brengen”.

„Ik geloof, dat het Kindje van Bethlehem het liefst de eenvoudige gaven van de schaapherders heeft aangenomen”, zeide haar oom. „Want ze zijn natuurlijk niet met leeg handen gegaan, nadat ze de boodschap van den engel hadden gehoord”.

„Vreest niet”, zeide de engel den schaapherders, „want ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is een Heiland, welke is Christus de Heere. En dit zal u het teeken zijn: gij zult het Kindken vinden, in doeken gewonden en liggende in de kribbe”.

„Wat zullen ze veel van het Kindje van Bethlehem hebben gehouden”, zeide Catharine nadenkend. „Wat had ik Hem ook graag iets willen brengen!”

„Maar daarvoor is het nog niet te laat”, zeide haar oom. „Probeer iemand gelukkig te maken en dat zal een gave zijn, welke Hij het liefst zal aanvaarden. Nadat Hij man geworden was, zeide Hij den menschen: „Inzoo verre gij dit aan den minsten van dezen hebt gedaan, zoo hebt gij dit Mij gedaan.”

Catharine staarde hem aan. „Zou dat werkelijk hetzelfde zijn”, vroeg ze. Haar oom knikte. „Ik zou wel eens willen weten, wat ik nu zou kunnen doen om iemand gelukkig te maken. Weet u wat, Oom Daan?”

„Op het oogenblik, kind,” antwoordde hij, „is het beste, dat ik weet, om je gelukkig en tevredent te zien, om al het mogelijke te doen, ten einde weer gezond en sterk te worden, zoodat je in het voorjaar weer met rozen op je wangen naar huis kan gaan. Dat zou ons allemaal gelukkig maken.”

„Dat zal ik probeeren”, zeide Catharine glimlachend, „en dan zal dit Kerstfeest voor ieder werkelijk vroolijk zijn.”

(Uit „*The Children's Friend*”)

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Het bekende schilderij van den Heiland door Hofmann biedt dezen omslag van dit nummer van *De Ster* schoonheid en warmte.

De Kerstgeest, een geest van vrede op aarde en in de menschen een welbehagen, is de boodschap, welke *De Ster* in de vreugdevolste aller seizoenen van het jaar haar lezers wil brengen.

De Ster neemt deze gelegenheid te baat, al haar lezers haar beste Kerstgroeten aan te bieden. En daarmede spreekt zij de ernstige hoop uit, dat het licht van den Meester in uw huizen moge te vinden zijn en dat uw leven met vreugde en blijdschap moge zijn vervuld. Het is ons nederig gebed, dat de in Zijn leven betoonde liefde zoo in het leven der menschen moge liggen opgesloten, dat Zijn immer behoeftde zegeningen op de inwoners der aarde mogen worden uitgestort.

Jezus de Christus

door James E. Talmage

HOOFDSTUK XXVI.

(Vervolg)

In ieder geval had Jezus Zijn antwoord naar aanleiding van zulk een gedachte gegeven. Door vraag en antwoord verzekerde Hij hun, dat zij, die zoodanig het leven hadden moeten laten, niet boven andere Galileërs als zondaars konden worden beschouwd; „maar”, zeide Hij, „indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen insgelijks vergaan”.

Daarna ging Hij op eigen initiatief over op een andere ramp en haalde het voorbeeld aan van achttien personen, die door den val van den toren van Siloam waren gedood en verzekerde, dat deze niet als grootere zondaars konden worden beschouwd dan de andere inwoners van Jeruzalem. „Maar”, volgde de verzekering, „indien gij u niet bekeert, zoo zult gij insgelijks vergaan”. Er waren er wellicht enkelen, die geloofden, dat de mannen, op wie de toren was gevallen, dat lot hadden verdiend; en deze veronderstelling is des te waarschijnlijker indien de algemeen aanvaarde veronderstelling juist is, dat deze ramp de menschen trof, omdat de mannen in Romeinschen dienst werkzaam waren aan de waterleiding, voor den aanleg waarvan Pilatus gebruik had gemaakt van de „korban” of heilige gelden, onder eede aan den tempel afgestaan.¹⁾

Het is niet 's menschen recht, de doeleinden en bestemmingen van God te beslissen of alleen door menschelijke redeneering te beoordeelen, of deze of die persoon als gevolg van persoonlijke zonden onder rampspoed lijdt.²⁾ Niettemin zijn de menschen immer geneigd tot oordeelen. Er zijn vele erfgenamen van den geest van Job's vrienden, die zijn schuld als vast aannemen vanwege de groote tegenslagen en smarten welke zijn deel waren geworden.³⁾

Zelfs, terwijl Jezus sprak, bedreigde een donkere en sombere ramp tempel, stad en land; en tenzij de menschen zich zouden bekeeren en den Messias in hun midden ontvangen, zou het besluit tot verwoesting zijn vreeselijke vervulling zien. Daarom, zeide Jezus, zouden de menschen, tenzij zij zich bekeerden, vergaan.

De groote noodzaak van bekeering werd duidelijk gemaakt door de gelijkenis van den verdorren vijgeboom.

„Een zeker man had eene vijgeboom, geplant in zijnen wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop en vond ze niet. En hij zeide tot den wijngaardenier: Zie, ik kome nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom en vindt ze niet; houw

¹⁾ Josephus, *Oorlogen* II, 9:4; zie eveneens hoofdstuk XXII.

²⁾ Vergelijk Joh. 9:2, 3; zie eveneens hoofdstuk XXV.

³⁾ Job. 4:7; 8:2-14; 20; 22:5.

hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde? En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heere, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben. En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zoo zult gij hem namaals uithouwen.”¹⁾

In de Joodsche literatuur en in het bijzonder in de rabbijnsche leer wordt de vijgeboom dikwijls aangehaald als een symbool der natie. De in de gelijkenis vervatte waarschuwing is duidelijk; de mogelijkheid tot ontkoming is eveneens duidelijk. Indien de vijgeboom het verbondsvolk voorstelt, dan is natuurlijk de wijngaard de wereld in haar geheel en de wijngaardenier is de Zoon van God, Die door persoonlijke bediening en groote zorg voor den vijgeboom tusschenbeide komt in de hoop, dat hij toch vruchten :al voortbrengen. De gelijkenis is van algemeene toepassing; doch inzonderde ze speciaal terugvloeg op den Joodschen „vijgeboom” van dien tijd, ging ze gepaard met een vreeselijk gevolg. De Dooper had waarschuwend uitgeroepen, dat de bijl alreeds gereed lag en iedere onvruchtbare boom zou worden neergehouwen.²⁾

Een vrouw op den Sabbat genezen ³⁾

Op een zekeren Sabbatdag onderwees Jezus in de synagoge, in welke plaats wordt ons niet vermeld, ofschoon het wellicht in een der steden van Perea was. Er was een vrouw aanwezig, die achttien jaar reeds leed aan een ziekte, welke de spieren zoodanig had saamgetrokken en verslapt, dat haar geheele lichaam verwrongen was en ze zich niet kon uitstrekken. Jezus riep haar tot Zich en zonder op een verzoek of smeekbede te wachten, zeide Hij eenvoudig: „Vrouw, gij zijt verlost van uwe krankheid”.

Deze woorden gingen gepaard met het opleggen der handen, een handeling, welke niet immer tijdens Zijn genezingen werd verricht. Zij werd terstond gezond en stond rechtop; en terwijl zij de bron van de kracht, waardoor zij van haar kwelling was bevrijd, erkende, verheerlijkte zij God in een vurig dankgebed. Ongetwijfeld verheugden velen der omstanders zich met haar; doch er was er een, wiens ziel slechts met verontwaardiging werd vervuld; en hij was de overste der synagoge. Inplaats van zich tot Jezus te wenden, voor wiens macht hij wellicht bevreesd was, luchtte hij zijn kwade gevoelens tegen het volk, door de menschen te zeggen, dat er zes dagen waren, waarop de menschen mochten arbeiden en dat op die dagen degenen, die genezen wilden worden, moesten komen en niet op den Sabbat.

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Luk. 13:6-9.

²⁾ Luk. 3:9.

³⁾ Luk. 13:11-17.

De Vredevorst

(Vervolg van blz. 377)

duivels, die dorstten naar Zijn bloed en schreeuwden: „Kruist Hem! Kruist Hem!“ Hij hing aan het kruis aan de nagels, in Zijn gewond en getreten vleesch geslagen, omgeven door een ziedende zee van woedende waanzinnigen in menschenlijken vorm, die sisten, schreeuwden en scholden, terwijl de liefdevolle Meester der goddelijke liefde er naar streefde, den woedenden storm van duivelsche wraak te kalmeeren met Zijn laatsten zegen: „Vader, vergeef het hen, want zij weten niet, wat ze doen“.

Geen wonder, dat de sceptische Rousseau werd gedreven te zeggen: „Socrates stierf als een wijsgeer. Jezus Christus stierf als een God.“ Jezus Christus leefde als een God. Hij stierf als een God. Ja, Hij is een God.

Hoe kunnen wij de heftige beroering, den verwarrenden strijd en den leugenachtigen haat welke deze zoo innig liefhebbende God-mensch in de wereld teweeg bracht, in overeenstemming brengen met het engelenkoor, hetwelk Zijn komst aankondigde met het eeuwig-levende lied: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen?“ Dit is de diepste vraag der eeuwen. Het antwoord is te vinden in Zijn eigen raadselachtige woorden: „Ik kwam niet om vrede te brengen, maar het zwaard“. Het zwaard, hetwelk Hij bracht, was het zwaard der waarheid, hetwelk tot in het binnenste doordringt en aan menschenlijc bedrog, ijdele verlangens, zelfzucht, hebzucht, wellust en haat een einde maakt. Tenzij deze verwoestende en voortwoekerende euvels door het zwaard Zijner eeuwige waarheid vanuit het sociaal leven zullen zijn verbannen, zal er vrede noch eeuwigdurende beschaving in deze wereld zijn.

Slechts het scherpe zwaard Zijner waarheid kan diep genoeg in het menschenlijc geweten doordringen, ten einde de kanker der hebzucht, de begeerte naar macht en den afschuwelijken haat, welke strijd en oneenigheid voortbrengen en het menschenlijc geluk verwoesten, daaruit te verwijderen.

Slechts Zijn groote geest van liefde

kan de razende woede van de economische beroering dezer wereld kalmeeren.

Zijn diepe waarheid aangaande het vaderschap van God, en de broederschap des menschen is de eenige hechte en blijvende grondslag voor een ordelijke gemeenschap. Zijn denkbeeld van de goddelijkheid der menschenlijke persoonlijkheid en zijn eeuwige bestemming vormt het eenige ware doelwit van des menschen hoogste verlangen. De ellemaat van Zijn volmaakte moraal en geestelijke houding is de eenige accurate maat van ware standaarden voor goed en kwaad. Zijn heldhaftige rechtvaardigheid, welke Hem er toe dreef, de geplunderden tegen de hebzucht van hun plunders te vrijwaren, is de eenige verzekering van de handhaving eener rustige sociale orde. Zijn teedere liefde, welke Zijn groote ziel met hartontroerende medelijden bewoog voor de gevallen en de zwakken, is de eenige bron van de goedwilligheid, zelfopoffering en edele onzelfzuchtigheid, welke de wreedheid des menschen doen verdwijnen. Zijn onomstootelijk geloof in God en Zijn eeuwige doeleinden is de eenige ware beveiliging van onze eer en het eenige onverwoestbare wapen onzer ziel. Zijn denkbeeld, dat waar succes bestaat uit toewijding geven van zichzelf en niet uit buitensporig krijgen, is de eenige volmaakte standaard voor menschenlijc succes. Zijn onvergankelijke woorden: „Wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar“ behelzen het eenige begrip aangaande grootheid, welke de wereld van ontaardende, zelfzuchtige voldoening tot menschenlijc verheerlijking kan doen veranderen.

Zijn tragisch kruis verklaart de eenige aandoenlijkheid, welke diep en waar genoeg is, om het menschenlijc hart te reinigen en zijn liefde te zuiveren. De hoop op een leven van eeuwige ontplooiing en glorie, hetwelk Zijn overwinning over den dood te voorschijn brengt in het menschenlijc hart, is het eenige veilige anker der ziel voor de rijkdommen van onsterfelijke waarde. Zijn groote geest van liefde, welke weende over men-

schelijke zonde en smart, is de eenige macht, welke woedende haat kan teniet doen, de meedoogenloosheid van hebzucht kan onderwerpen en vanuit de wereld de zelfzucht verbannen, welke verkeerde verlangens, strijd, verwarring en verwoestende oorlogen met zich brengt.

Zijn glorieuze verschijning in deze eeuw aan Joseph Smith, den profeet van den nieuwen dag, heeft den goddelijken Meester nieuwe heerlijkheid geschonken. Door de herstelling van de volheid van het Evangelie, werd den Heiligen der laatste dagen een duidelijk begrip van Zijn daadwerkelijke eeuwige persoonlijkheid geschonken, hetwelk in hun hart een diep geloof heeft doen ontwaken in Zijn zending en boodschap, hetwelk hun leven verheerlijkt.

Meer dan ooit heeft deze door hebzucht gekwelde en door haat geslagen en lijdende wereld behoefte aan de zielloerende onveranderlijke waarheid van den Meester en het ontwaken van het hart voor Zijn eeuwige liefde. De Kerstklokken luiden in dit jaar van onzen Heere, luiden met de verschrikkelijke be-

geleiding van schreeuwenden honger te midden van rijken overvloed en het slaan der hamers en het geraas der machines, welke ontelbare tons moderne instrumenten voor menschenlijke afslachting vervaardigen. Het is niet een dag, waarop wij onszelf kunnen bedriegen met alle-daagsche verkondigingen van 's menschen vooruitgang in onzelfzuchtigheid.

Het is een tijd voor het krachtig vertellen der waarheid. Het is een tijd om des Meesters rechtvaardigheid, genade en waarheid hoog te houden, welke alleen onze verwrongen wereld eeuwigen vrede en rust kunnen geven.

Wanneer Zijn eeuwige waarheid de gevestigde wet van ons leven zal zijn, en Zijn reine idealen het juiste doeleinde van ons oprechtst verlangen en Zijn liefelijke geest onze diepste verlangens zal beheerschen, dan zullen wij met het engelenkoor instemmen en het onsterfelijke lied kunnen aanheffen: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

* * *

Kerstgedachten

(Vervolg van blz. 381)

melaatschen worden gereinigd, en de dooven hooren; de dooden worden opgewekt en den armen wordt het Evangelie verkondigd” (Matth. 11:1-5).

Doch het schoonste en verhevenste moment in dit eene en eenige volmaakte leven, den mensch bekend, was niet, toen de Heiland de zieken genas, niet toen Hij den dooven het gehoor teruggaf, noch den blinden het gezicht en de lammen deed loopen, neen zelfs niet, toen Hij de dooden opwekte. Het verhevenste moment in Zijn wonderlijk leven was, toen Hij Zijn zoo ernstig en oprecht gebed uitsprak, die smeekbede, welke Hij in den Hof van Gethsemané opzond. Werd dit gebed beantwoord? Neen! Toen kwam het verhevenste moment, toen Hij zeide: „Vader, bij U zijn alle dingen mogelijk; laat dezen drinkbeker aan Mij voorbijgaan; doch niet

Mijn wil, maar Uw wil geschiede.” (Mark. 14: 36).

Zij, die beweren lid van Zijn Kerk te zijn, de Kerk van Jezus Christus, dienen niet alleen met Kersttijd, doch altijd zichzelf te wijden aan het uitleven van het Evangelie, zooals Hij dat deed, zich er daarbij wel rekenschap van gevend, dat een belangrijk onderdeel daarvan is, zelfs in de moeilijkste omstandigheden daadwerkelijk te zeggen en te gevoelen: „Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede!”

Indien de leden der Kerk dit kunnen en willen doen, zal in hun hart de geest van liefde, onzelfzuchtigheid en vrede binnentreden, welke waarlijk de geest is van Hem, Wiens geboorte wij in deze heilige dagen herdenken. — Richard R. Lyman.

Amy Brown Lyman.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

AANGEKOMEN

Zeven zendelingen kwamen 25 November j.l. vanuit Amerika in Holland aan, en werden de volgende plaatsen aangewezen, waar zij hun zendingsarbeid kunnen aanvangen: Oud. Lynn W. Brown, Provo, Utah, naar Dordrecht; Oud. William H. Koew, Salt Lake City, naar Schiedam; Oud. La Var Hooiley, Pleasant Grove, Utah, naar den Haag; Oud. Thomas van Drimmelen, Ogden, naar Groningen; Oud. Tone Blackburn, Orderville, Utah, naar Rotterdam en Oud. Perry A. Nelson, Rockland, Idaho en Oud. Joseph O. Brewerton, Salt Lake City, beiden naar Amsterdam.

VERPLAATSINGEN, BENOEMINGEN

Oud. Bert D. Isaac is van Utrecht overgeplaatst naar het zendingskantoor. Oud. Howard Draper werkt thans als senior-ouderling met Oud. John van Limburg, die kortgeleden van den Haag naar Utrecht werd overgeplaatst.

Op 1 December j.l. werden de volgende zendelingen verplaatst en werd hun een nieuw arbeidsveld aangewezen: Oud. Lorenzo DeHaan van Schiedam naar Meppel als senior ouderling; Oud. Henry v.d. Linden van Delft naar Meppel; Oud. Erwin Schick van Dordrecht naar den Helder; Oud. Dwain Buchanan van Rotterdam naar Amsterdam als senior ouderling; Oud. Garth Nebeker van Delft naar den Haag; Oud. Barney Hilton van Amsterdam naar Haarlem; Oud. Grant Greenhalgh van Arnhem naar Leeuwarden; Oud. Martin De Waal van Groningen naar Drachten als senior ouderling met Oud. J. M. P. J. Verstegen; en Oud. Clyde Beckstrom van Den Helder naar Haarlem.

DOOPDIENSTEN

Op 6 November j.l. werd te Amsterdam een doopdienst gehouden, waarbij de volgende personen werden gedoopt: Gerard Marcelis, Johannes Hille en Jacob Hille, allen van Amsterdam door Oud. Barney Hilton, Johannes H. Wagelaar en Theo Mulder van Haarlem door Oud. Alma R. Guthrie.

Tijdens de Utrechtsche conferentie werd 14 November j.l. een doopdienst gehouden en werden de volgende personen gedoopt: Willem Hendrik Benjamin Jansen en Geertrud Maria van Veldhoven, beiden van Arnhem, door Oud. Arie van Essen; Piet van der Veer, Johanna van der Veer-van Os en Dirkje Cornelia van der Veer, allen van Utrecht, door Oud. Owen D. Clegg; Lientje Jacoba Franken-de Kreek van Apeldoorn en Clasina Buursma Bredewoud van Utrecht, door Oud. Bert D. Isaac.

Wij wenschen al deze leden geluk met den gewichtigen stap, welke zij hebben gedaan en hopen, dat zij op den ingeslagen weg zullen blijven voortgaan en des Heeren keurzegeningen mogen ontvangen.

INGEZEGEND

Het zoontje van Cornelis Heitman en Mariana Heitman-Ensel van de Amsterdamsche gemeente werd op 7 November j.l. door broeder Eege Ylst ingezegend en ontving den naam Eege.

OVERLEDEN

WILHELMUS DENIS van de Rotterdamsche gemeente overleed op 20 October j.l. in die stad. Hij was de zoon van Wilhelmus Denis en Cornelia Denis-van Dijk en werd 8 Februari 1891 te Rotterdam geboren. Op 10 Januari 1919 werd hij gedoopt.

JEUGDWERKCONFERENTIES

Op den laatsten Zondag van November werden in vele gemeenten der zending de Jeugdwerkconferenties gehouden. Men mocht zich verheugen in een goede opkomst, terwijl velen onzer vrienden aanwezig waren. Het programma, bijna geheel door kinderen verzorgd, had een vlot verloop.

Z.H.V. BAZAARS

De Z.H.V. bazaars zijn in de gemeenten der zending, waar deze werden gehouden, een succes geweest. Er is geen moeite gespaard, ten einde deze zoo aantrekkelijk mogelijk te maken, waarin men is geslaagd. De goede opbrengsten zijn hiervan het bewijs.